

UZASADNIENIE

1. Stan istniejący

Rosnące potrzeby w zakresie dostępu do informacji przestrzennej i ich wykorzystania w procesach decyzyjnych połączone z lawinowym przyrostem różnego rodzaju danych odniesionych do zjawisk nad, na i pod powierzchnią ziemi oraz postęp technologiczny sprawiły, że od kilku lat w Polsce jest szeroko dyskutowana problematyka budowy infrastruktur informacji przestrzennej. Podstawowym celem tworzenia infrastruktur informacji przestrzennej jest optymalizacja kosztów pozyskiwania danych przestrzennych przez jednostki administracji publicznej oraz ułatwienie dostępu do informacji przestrzennej gromadzonej przez administrację na różnych szczeblach organów publicznych i w różnych sektorach gospodarczych wszystkim zainteresowanym podmiotom.

Istotą infrastruktury informacji przestrzennej jest interoperacyjność, czyli możliwość łączenia zbiorów danych przestrzennych, gromadzonych przez różne podmioty, oraz interakcji usług sieciowych związanych z tymi zbiorami oraz wspólne korzystanie przez organy administracji ze zbiorów i usług danych przestrzennych. Osiągnięcie tych celów wymaga ścisłego współdziałania organów administracji skierowanego na rozwiązywanie aspektów organizacyjnych, technicznych i semantycznych.

Współdziałanie organizacyjne partnerów współtworzących infrastrukturę, a zatem urzędów, instytucji, organizacji i firm, zainteresowanych korzystaniem z danych przestrzennych i związanych z nimi usług, dotyczy w głównej mierze budowy wspólnych elementów tej infrastruktury. Techniczne aspekty dotyczą wdrażania nowoczesnych technologii, urządzeń i standardów technicznych w sposób zapewniający współdziałanie różnych systemów teleinformatycznych. Rozwiązywanie aspektów semantycznych prowadzi do ujednoczenia terminów i pojęć stosowanych w zakresie informacji przestrzennej w różnych dziedzinach wiedzy, gospodarki, w różnych środowiskach oraz zastosowaniach i ma na celu poprawne rozumienie danych przestrzennych oraz ich efektywne wykorzystanie.

Infrastruktury informacji przestrzennej mogą powstawać samorzutnie w trybie porozumień zainteresowanych stron (tak jak to dzieje się w Polsce w odniesieniu do infrastruktur o charakterze regionalnym) lub być ustanawiane przepisami prawa.

Kluczowe znaczenie dla proponowanej regulacji miało przyjęcie przez Parlament Europejski i Radę w dniu 14 marca 2007 r. dyrektywy nr 2007/2/WE ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie „Infrastructure for SPatial InfoRmation in Europe” (INSPIRE) (Dz. Urz. UE L 108 z 25.04.2007, str. 1). INSPIRE ma się opierać na infrastrukturach informacji przestrzennej ustanowionych i prowadzonych przez państwa członkowskie (pkt 5 preambuły dyrektywy INSPIRE). Dla Polski oznacza to zobowiązanie terminowego utworzenia Polskiej Infrastruktury Informacji Przestrzennej, której pierwszym elementem jest wprowadzenie do prawa polskiego odpowiednich przepisów. Zgodnie z art. 24 ust. 1 dyrektywy INSPIRE państwa członkowskie muszą wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy INSPIRE najpóźniej w terminie do 15 maja 2009 r. Proponowana regulacja, tj. projekt ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej, wypełnia ten obowiązek.

2. Cel i uwarunkowania regulacji

Przedmiotem projektu ustawy jest określenie podstawowych zasad tworzenia i działania infrastruktury informacji przestrzennej w Polsce. Polska infrastruktura informacji przestrzennej (zwana dalej „infrastrukturą”) będzie obejmowała wszystkie szczeble administracji publicznej oraz będzie służyła wszystkim użytkownikom informacji przestrzennej w kraju i we Wspólnocie. W ramach infrastruktury mogą być realizowane inicjatywy tworzenia infrastruktur regionalnych, lokalnych i tematycznych pod warunkiem zapewnienia ich interoperacyjności i zgodności z przepisami wykonawczymi do dyrektywy INSPIRE i niniejszego projektu ustawy. A zatem infrastruktura informacji przestrzennej w Polsce będzie miała charakter interdyscyplinarny, międzyresortowy oraz wielopodmiotowy i wielotematyczny, co znalazło odzwierciedlenie w projekcie ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej.

Celem projektowanej ustawy jest również wprowadzenie mechanizmów prawnych, które pozwolą na zapewnienie interoperacyjności i współdziałania w zakresie danych, metadanych, usług elektronicznych, koordynacji budowy i rozwoju infrastruktury. Dla uzyskania tych efektów konieczne było nałożenie na organy administracji różnych szczebli, odpowiedzialne na mocy odrębnych przepisów do prowadzenia rejestrów publicznych związanych z tematami danych przestrzennych, nowych zadań oraz wskazanie zasad i sposobów realizacji dotychczasowych zadań w związku z koniecznością wypełnienia obowiązków wynikających z budowy i wdrażania krajowej infrastruktury informacji przestrzennej. Niezbędne było

również ustanowienie organów wiodących odpowiedzialnych za koordynację działań w zakresie budowy elementów infrastruktury związanej z poszczególnymi tematami danych przestrzennych.

Jako organ odpowiedzialny za tworzenie, utrzymywanie i rozwijanie całej infrastruktury informacji przestrzennej w Polsce wskazany jest minister właściwy do spraw administracji publicznej, który część przypisanych mu zadań wykonywać będzie przy pomocy Głównego Geodety Kraju.

Dane przestrzenne, o których mówi projekt ustawy (art. 4 ust. 1), odnoszą się do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, są dostępne w formie elektronicznej, są utrzymywane przez organ publiczny oraz należą do jednego z tematów wymienionych w załączniku do niniejszego projektu ustawy.

Należy podkreślić, iż projekt ustawy nie nakłada obowiązku gromadzenia nowych danych przestrzennych (pkt 13 preambuły dyrektywy INSPIRE), pozostawiając te kwestie innym aktom prawnym.

W projekcie zostały zawarte także przepisy regulujące zasady interaktywnego dostępu do danych przestrzennych w postaci tzw. usług danych przestrzennych, z zachowaniem wszelkich praw własności intelektualnej organów publicznych, gwarantowanych przez ustawę z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.), ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.), ustawę z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji oraz zasad ochrony danych zgodnie z prawodawstwem unijnym i polskim.

Z uwagi na podstawowe znaczenie projektowanej ustawy dla całości zagadnień związanych z korzystaniem z rozwiązań informatycznych w zakresie udostępniania informacji przestrzennej przez organy władzy publicznej, w projekcie wprowadzono przepisy ujednocające i standaryzujące terminologię z zakresu informacji przestrzennej. Po raz pierwszy podjęto próbę zdefiniowania w ustawie następujących pojęć: dane przestrzenne, informacja przestrzenna, temat danych przestrzennych, obiekt przestrzenny, usługa danych przestrzennych, metadane, infrastruktura informacji przestrzennej, geoportal infrastruktury. Terminy te są powszechnie używane w wielu przepisach niższej rangi oraz instrukcjach i wytycznych technicznych, nie zawsze jednak w sposób ujednoczony.

Projektowana ustawa stanowi również kolejny krok w kierunku realizacji przyjętego przez Sejm i Rząd planu działania w zakresie rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce.

Projekt ustawy nowelizuje ustawy:

z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne,

- z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze,
- z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej,
- z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
- z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
- z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji,

dostosowując je do wymogów dyrektywy INSPIRE.

3. Opis obecnych ram prawnych i uzasadnienie dla zmian

Obecnie w polskim porządku prawnym brak jest aktu prawnego, który kompleksowo regulowałby zasady budowy i funkcjonowania infrastruktury informacji przestrzennej w Polsce, aczkolwiek obowiązek gromadzenia, aktualizacji i udostępniania informacji i danych odniesionych do powierzchni Ziemi dotyczy wielu organów publicznych i jest wymieniany w wielu aktach prawnych. Co więcej, w tych przepisach nie używa się typowych określeń dla danych odniesionych do powierzchni Ziemi, takich jak: dane przestrzenne, dane geograficzne, dane o terenie, czy geodane, wobec czego wiele organów publicznych nie do końca jest świadomych faktu gromadzenia i udostępniania danych przestrzennych. Istniejące przepisy prawne w niedostateczny sposób określają również zasady współdziałania organów administracji publicznej w tworzeniu infrastruktury informacji przestrzennej oraz wspólnym korzystaniu z prowadzonych przez te administracje zbiorów danych.

Projekt ustawy uzupełnia tę lukę w polskim systemie prawnym.

Zapisy art. 6 oraz art. 20 ust. 1 i 2 projektu ustawy, w ocenie projektodawców, w sposób wystarczający i dostateczny rozstrzygają o obowiązkach organów wiodących w zakresie przyporządkowanych im tematów danych przestrzennych.

4. Nowelizacja Prawa geodezyjnego i kartograficznego

Mając na względzie, że istotne znaczenie w procesie tworzenia infrastruktury informacji przestrzennej mają zbiory danych georeferencyjnych, wchodzące w skład państwowego

zasobu geodezyjnego i kartograficznego, niezbędna jest nowelizacja ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz niektórych przepisów wykonawczych do tej ustawy.

Nowelizacja Prawa geodezyjnego i kartograficznego obejmuje art. 2, 4, 5, 7a, 7b, 7c, 7d, 9, 19, 24, 24b, 26, 40, 47a oraz 47b i ma w szczególności na celu dostosowanie przepisów tej ustawy do potrzeb związanych z tworzeniem w Polsce infrastruktury informacji przestrzennej oraz uwarunkowań wynikających z wdrażania nowoczesnych technologii teleinformatycznych.

Uzasadnienie proponowanych zmian w tej ustawie przedstawia się następująco:

1. W art. 2 nowelizowanego Prawa geodezyjnego i kartograficznego, w słowniczku dodano definicję pojęcia „harmonizacja zbiorów danych”. Powyższa zmiana jest wynikiem ustaleń z przedstawicielami Ministerstwa Obrony Narodowej, na konferencji uzgodnieniowej.
2. Zakres tematyczny baz danych wymienionych w art. 4 nowelizowanego Prawa geodezyjnego i kartograficznego obejmuje zbiory danych przestrzennych dotychczas prowadzone przez Służbę Geodezyjną i Kartograficzną, z tym że część tych zbiorów prowadzona była w postaci analogowej. Projekt ustawy przesądza o informatycznej formie tych zbiorów oraz wprowadza obowiązek prowadzenia dla każdego ze zbiorów metadanych.
3. Projekt nowelizowanej ustawy znosi niewykonany dotychczas obowiązek założenia i prowadzenia dla obszaru całego kraju mapy zasadniczej. Wprowadza w to miejsce obowiązek założenia i prowadzenia w systemie informatycznym dla terenów miast oraz zwartych zabudowanych i przeznaczonych pod zabudowę obszarów wiejskich bazy danych obiektów topograficznych o szczegółowości zapewniającej tworzenie standardowych opracowań kartograficznych w skalach 1:500 – 1:5000, zintegrowanej z bazami danych: ewidencji gruntów i budynków, szczegółowych osnów geodezyjnych oraz geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu. Mapa zasadnicza w świetle proponowanych regulacji prawnych staje się standardowym opracowaniem kartograficznym tworzonym na podstawie baz danych: szczegółowych osnów geodezyjnych, ewidencji gruntów i budynków, geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz ww. bazy danych obiektów topograficznych. Proponowana zmiana przepisów jest uzasadniona zarówno ze względów ekonomicznych jak i merytorycznych.

4. Nowelizowane przepisy art. 5 Prawa geodezyjnego i kartograficznego tworzą warunki do integracji infrastruktury teleinformatycznej oraz zbiorów danych państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.
5. W nowelizowanym art. 7a Prawa geodezyjnego i kartograficznego rozszerzeniu i dostosowaniu do nowelizowanych przepisów art. 4 Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz projektu ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej, ulegają zadania kompetencyjne Głównego Geodety Kraju. Na szczególną uwagę zasługują kompetencje dotyczące realizacji zadań z dziedziny geodezji i kartografii, a w szczególności w zakresie: modernizacji ewidencji gruntów i budynków (katastru nieruchomości), tworzenia baz danych topograficznych i ogólnogeograficznych wraz z numerycznymi modelami terenu, zobrażeń lotniczych i satelitarnych, w tym ortofotomap. Tworzy się przez to warunki do skutecznego oddziaływania Głównego Geodety Kraju na proces budowy, modernizacji i bieżącego utrzymania krajowego systemu informacji przestrzennej jako podstawowego elementu krajowej infrastruktury informacji przestrzennej wraz z referencyjnymi zasobami danych, które powinny być wykorzystywane przez inne organy administracji publicznej do realizacji swoich zadań statutowych (m.in. spisu powszechnego przez GUS, zadań dotyczących zarządzania środowiskiem przez Ministra Środowiska, zarządzania kryzysowego i bezpieczeństwa przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, planowania przestrzennego i rozwoju przez Ministra Infrastruktury).
6. Z uwagi na referencyjny i interdyscyplinarny charakter rejestrów prowadzonych przez służbę geodezyjną, a jednocześnie niezwykle istotny dla administracji zakres realizowanych przez Służbę Geodezyjną i Kartograficzną zadań oraz dla poparcia zmian wykazanych w pkt 5, w art. 7a wprowadzono stosowne zapisy dotyczące projektów rządowych programów realizacji zadań z dziedziny geodezji i kartografii. Programy będą służyły między innymi realizacji celów polityki rozwoju określonych w art. 2 oraz celów strategicznych wyszczególnionych w średniookresowej strategii rozwoju kraju, o których mowa w art. 9 ust. 2 oraz innych strategiach rozwoju wskazanych w art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju. Programy rządowe przygotowywane przez Głównego Geodetę Kraju mogą również dotyczyć zagadnień nieujętych w dokumentach rządowych, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, a są nadzwyczaj istotne dla realizacji zadań rządowych. W tych przypadkach zostaną zastosowane instrumenty prawne i finansowe

określone w odrębnych przepisach. W szczególności w odniesieniu do strategii rozwoju kraju planowane do przedłożenia Radzie Ministrów programy rządowe przyczynią się do realizacji priorytetów: wzrost konkurencyjności i innowacyjności gospodarki, poprawa stanu infrastruktury technicznej i społecznej, budowa zintegrowanej wspólnoty i jej bezpieczeństwo, a także rozwój regionalny i podniesienie spójności terytorialnej między innymi poprzez budowę sprawnej i nowoczesnej administracji oraz znaczącego wzrostu udziału obywateli w procesach decyzyjnych administracji. Poza bezpośrednią realizacją celów strategicznych wesprą pośrednio cele programów rządowych, zatwierdzonych bądź planowanych, oraz zadania rządowe związane z planowaniem przestrzennym, zarządzaniem kryzysowym, monitorowaniem i ochroną środowiska, wspólną polityką rolną, rozwojem infrastruktury, w tym w szczególności transportu i budownictwa mieszkaniowego, ratownictwo medyczne ze względu na podstawowy i referencyjny charakter zarówno danych, jak i usług w dziedzinie geodezji i kartografii.

7. Nowym i ważnym zadaniem Głównego Geodety Kraju, w kontekście bardzo szybkich zmian technologicznych, jakie obejmują geodezję i kartografię, jest tworzenie systemu i programu szkoleń w tej dziedzinie oraz współdziałanie z ośrodkami naukowymi, badawczo-rozwojowymi, organizacjami zawodowymi i firmami w realizacji tych szkoleń.
8. W miejsce państwowego rejestru granic i powierzchni jednostek podziału terytorialnego państwa, prowadzonego dotychczas przez Głównego Geodetę Kraju i wojewódzkich inspektorów nadzoru geodezyjnego i kartograficznego, projekt ustawy wprowadza obowiązek prowadzenia przez Głównego Geodetę Kraju we współdziałaniu z marszałkami województw oraz innymi właściwymi organami administracji publicznej, państwowy rejestr granic i powierzchni jednostek podziałów terytorialnych kraju, zintegrowany z ewidencją gruntów i budynków oraz ewidencją miejscowości, ulic i adresów, umożliwiający gromadzenie, aktualizowanie i udostępnianie danych dotyczących:
 - 1) granic państwa,
 - 2) granic jednostek podziałów terytorialnych kraju, w tym w szczególności:
 - zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa,
 - podziału kraju na potrzeby ewidencji gruntów i budynków,
 - podziału kraju na potrzeby statystyki publicznej,

- podziału kraju ze względu na właściwość miejscową sądów,
 - podziału kraju ze względu na właściwość miejscową organów i jednostek organizacyjnych administracji specjalnej, takich jak: archiwa państwowe, urzędy skarbowe, izby skarbowe, nadleśnictwa, regionalne dyrekcje Lasów Państwowych, regionalne zarządy gospodarki wodnej, urzędy morskie,
- 3) granic pasa nadbrzeżnego i linii podstawowej,
 - 4) pola powierzchni jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa oraz pola powierzchni jednostek podziału kraju na potrzeby ewidencji gruntów i budynków,
 - 5) adresów i ich lokalizacji przestrzennej.

Proponowana regulacja prawna wychodzi naprzeciw potrzebom obywateli i administracji publicznej.

9. Nowelizacja art. 7b i 7c ma na celu wyeliminowanie z zakresu obowiązków wojewódzkich inspektorów nadzoru geodezyjnego i kartograficznego zadań, które nie mają związku z kontrolą i nadzorem oraz dostosowanie zadań i kompetencji marszałka województwa do postanowień art. 4 ust. 1a.
10. Nowelizowany art. 7d określa bazy danych, których zakładanie, prowadzenie i udostępnianie jest zadaniem starostów, a także jednoznacznie potwierdza zadania starosty związane z prowadzeniem rejestru cen i wartości nieruchomości, wynikające dotychczas tylko pośrednio z treści art. 26 ust. 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego.
11. Nowelizacja art. 9 poprzez dodanie ust. 2 zawiera delegację do wydania rozporządzenia dotyczącego zakresu map tematycznych oraz specjalnych pozostających w kompetencjach Głównego Geodety Kraju, co jest o tyle istotne, iż dotychczasowe zapisy nie precyzowały takiego zakresu, a opracowania tego typu muszą być realizowane i są jednym z istotnych elementów wykorzystania zbiorów informacyjnych gromadzonych przez organy publiczne.
12. Poprzez nowelizację treści upoważnienia zawartego w art. 19 Prawa geodezyjnego i kartograficznego tworzy się warunki prawne do wydania nowych przepisów wykonawczych zapewniających wdrożenie postanowień projektu ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej, dotyczących w szczególności interoperacyjności zbiorów i usług danych przestrzennych oraz harmonizacji tych zbiorów, oraz dostosowanie do

nowoczesnych rozwiązań technologicznych zasad pozyskiwania, utrzymania, udostępniania i wymiany danych przestrzennych, w tym wymiany tych danych pomiędzy organami administracji geodezyjnej i kartograficznej a wykonawcami prac geodezyjnych i kartograficznych.

13. Poprzez nowelizację przepisów art. 24 i art. 40 Prawa geodezyjnego i kartograficznego porządkuje się zasady dotyczące udostępniania informacji gromadzonych w bazach danych państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, standardowych opracowań kartograficznych oraz innych materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, oraz dostosowuje się te zasady do przepisów projektu ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej oraz przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.
14. Nowa treść upoważnienia ustawowego zawartego w art. 40 ust. 3c tworzy warunki prawne do ustalenia i wdrożenia nowych zasad gromadzenia, aktualizacji i udostępniania zbiorów danych przestrzennych państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego dostosowanych do rozwiązań technologicznych.
15. Proponowane przepisy art. 24b, zobowiązujące Głównego Geodetę Kraju do utworzenia i utrzymywania, we współpracy ze starostami, wojewodami oraz Ministrem Sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw środowiska, prezesem Głównego Urzędu Statystycznego oraz prezesem Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, systemu teleinformatycznego integrującego informacje o nieruchomościach. Nawiązują one do rządowego programu, którego realizacja powierzona została Pełnomocnikowi Rządu do Spraw Rządowego Programu Rozwoju Zintegrowanego Systemu Informacji o Nieruchomościach rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 264, poz. 2631 oraz z 2008 r. Nr 86, poz. 527).
16. Nowelizowane przepisy art. 47a i 47b wypełniają lukę prawną dotyczącą treści i zasad prowadzenia przez gminy ewidencji numeracji porządkowej nieruchomości, która jest jednym z referencyjnych rejestrów krajowej infrastruktury informacji przestrzennej.

5. Nowelizacja innych ustaw

1. Zaproponowana w art. 25 projektu ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej nowelizacja ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej ma na celu

stworzenie warunków prawnych do zharmonizowania rejestru terytorialnego, o którym mowa w art. 47 tej ustawy, z georeferencyjnymi zbiorami danych przestrzennych, o których mowa w art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz włączenia tego rejestru terytorialnego do zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach.

2. Proponowane zmiany ustaw: z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze oraz z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji mają na celu wprowadzenie ustawowych zasad przestrzennej lokalizacji obiektów, wyników badań i zjawisk, które są przedmiotem regulacji prawnych zawartych w tych ustawach.
3. Proponowana nowelizacja ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody ma na celu ustalenie zasad prowadzenia centralnego rejestru form ochrony przyrody, dostosowanych do przepisów ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej.

6. Działalność lobbingowa w procesie przygotowywania projektu ustawy

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

7. Ograniczenie uznaniowości i uproszczenie stosowanych procedur

Dzięki powszechnemu dostępowi administracji publicznej, przedsiębiorców i obywateli do informacji przestrzennej za pomocą usług sieciowych ograniczy się uznaniowość zarówno w udostępnianiu informacji, jak i podejmowaniu na jej podstawie decyzji. Powszechny i nieodpłatny dostęp do informacji dla administracji publicznej znacznie uprości dotychczas stosowane procedury.

Należy stwierdzić, iż projekt ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej wprowadza do polskiego porządku prawnego jedynie niezbędne, minimalne zobowiązania. Projekt nie nakłada też dodatkowych obowiązków na społeczeństwo (obywatela, przedsiębiorcę), a przyczynia się do ułatwienia dostępu do usług administracji publicznej i rejestrów publicznych prowadzonych przez administrację publiczną na podstawie innych

przepisów. Poprzez szersze m.in. internetowe udostępnianie usług i danych z zakresu informacji przestrzennej, należy zauważyć znaczące, dodatkowe ułatwienia dla obywatela, przedsiębiorców i administracji jako skutek proponowanej regulacji.

Należy zaznaczyć, że system prawny służący wdrożeniu dyrektywy INSPIRE tworzyć będą również akty wykonawcze – rozporządzenia i decyzje Komisji Europejskiej obowiązujące wprost organy administracji publicznej tworzące infrastruktury informacji przestrzennej (niektóre z nich już weszły w życie).

8. Informacja o konieczności notyfikacji projektu

Omawiany projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, o których mowa w paragrafie 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039), a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach.

9. Informacja o obowiązku przedstawienia projektu właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej

Projekt nie podlega również obowiązkowi przedstawienia przez organ wnioskujący instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia. Zgodnie z art. 24 ust. 2 dyrektywy INSPIRE państwa członkowskie są zobowiązane do przekazania Komisji tekstów podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej dyrektywą INSPIRE.

Projekt ustawy po podpisaniu i opublikowaniu w Dzienniku Ustaw zostanie notyfikowany Komisji Europejskiej jako Krajowy Środek Wykonawczy.

10. Przepisy prawa Unii Europejskiej, których wdrożenie jest celem projektu

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, a konieczność jej uchwalenia jest związana z wdrożeniem dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE).

Zgodność przepisów dyrektywy INSPIRE z projektowaną ustawą stanowi tabela zbieżności, będąca załącznikiem do uzasadnienia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Projektowana ustawa będzie miała bezpośredni i pozytywny wpływ na funkcjonowanie organów administracji rządowej i samorządowej oraz innych podmiotów, które wykorzystują, utrzymują i udostępniają informacje przestrzenne.

W szczególności sposób postanowienia projektu ustawy będą wpływać na funkcjonowanie służb: geodezyjnej i kartograficznej, geologicznej i hydrogeologicznej, meteorologicznej, hydrometeorologicznej, hydrologicznej, Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, Głównego Urzędu Statystycznego, Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Z nowych regulacji prawnych, dotyczących usług danych przestrzennych oprócz administracji korzystać będą również przedsiębiorcy oraz obywatele.

2. Wyniki konsultacji społecznych

1. Projekt po zakończeniu uzgodnień wewnątrz MSWiA poddano konsultacjom społecznym z:

- 1) Związkiem Miast Polskich,
- 2) Związkiem Województw RP,
- 3) Związkiem Powiatów Polskich,
- 4) Unią Metropolii Polskich,
- 5) Unią Miasteczek Polskich,
- 6) Związkiem Gmin Wiejskich RP,
- 7) Polskim Towarzystwem Informatycznym (PTI),
- 8) Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji,
- 9) Krajową Izbą Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji (KIGEiT),
- 10) Polskim Towarzystwem Informacji Przestrzennej,
- 11) Stowarzyszeniem Użytkowników Krajowego Systemu Informacji o Terenie (GISPOL),
- 12) Stowarzyszeniem Geodetów Polskich,
- 13) Stowarzyszeniem Kartografów Polskich,

- 14) Geodezyjną Izbą Gospodarczą,
- 15) Polskim Towarzystwem Geograficznym,
- 16) Zachodniopomorską Geodezyjną Izbą Gospodarczą.

2. Przeprowadzono również konsultacje i uzgodnienia z ministerstwami i urzędami centralnymi współpracującymi w ramach transpozycji dyrektywy INSPIRE:

- 1) Ministerstwem Infrastruktury,
- 2) Ministerstwem Obrony Narodowej,
- 3) Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi,
- 4) Ministerstwem Rozwoju Regionalnego,
- 5) Ministerstwem Środowiska,
- 6) Ministerstwem Zdrowia,
- 7) Głównym Urzędem Statystycznym.

Wszystkie uwagi zgłoszone przez poszczególne podmioty i instytucje biorące udział w konsultacjach społecznych oraz przez ministerstwa współpracujące w ramach transpozycji dyrektywy zostały przeanalizowane przez zespół powołany przez Głównego Geodetę Kraju i w większości uwzględnione w projekcie ustawy, który następnie w dniu 3 października 2008 r. został zaopiniowany pozytywnie przez członków Rady ds. Implementacji INSPIRE, zrzeszającej przedstawicieli resortów współpracujących.

Uwzględnione zostały uwagi dotyczące m.in.:

- właściwego zdefiniowania pojęć m. in.: „organ publiczny”, „organ wiodący”, „postać elektroniczna”, „dane przestrzenne”, „tematy danych przestrzennych”, „usługi danych przestrzennych” oraz poprawnej definicji tematów z załącznika do ustawy,
- doprecyzowania zapisu odnośnie do odmowy włączenia do infrastruktury zbiorów i usług danych przestrzennych należących do osób trzecich,
- kwestii udziału organów administracji rządowej w infrastrukturze,
- doprecyzowania zapisu mówiącego o wersji źródłowej zbioru danych przestrzennych,
- kwestii zmiany nazwy załącznika do ustawy,

- wprowadzenia nowych definicji pojęć,
- skrócenia treści delegacji rozporządzeń,
- ujednolicenia skal standardowych opracowań kartograficznych,
- zasad udostępniania oraz dostępu do danych przestrzennych.

Uwzględniono również uwagi o charakterze legislacyjnym.

Nieuwzględniona została część uwag przedstawicieli Polskiego Towarzystwa Informatyki, Polskiego Towarzystwa Informatycznego (PTI), Stowarzyszenia Użytkowników Krajowego Systemu Informacji o Terenie (GISPOL), Stowarzyszenia Geodetów Polskich, Stowarzyszenia Kartografów Polskich.

Dotyczyły one w głównej mierze:

- uzupełnienia składu Rady,
- całkowitych zmian definicji niektórych pojęć,
- zmian zakresu kompetencji starostów i marszałków województw.

Projekt został przekazany także do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Na posiedzeniu plenarnym Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 28 stycznia 2009 r., projekt ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej wraz z projektami rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji: w sprawie zakresu informacji objętych ewidencją zbiorów i usług danych przestrzennych infrastruktury oraz w sprawie trybu i sposobu organizacji pracy Rady Infrastruktury Informacji Przestrzennej oraz wysokości wynagradzania jej członków, po uwzględnieniu większości uwag zgłoszonych na etapie uzgodnień międzyresortowych został przyjęty jako uzgodniony.

3. Analiza wpływu projektu ustawy na:

3.1 sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacja będzie miała wpływ na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego, który w chwili obecnej można ocenić z dużym prawdopodobieństwem jednak jedynie szacunkowo. Faktyczne koszty są uzależnione od bieżącego przygotowania organów biorących udział w budowie infrastruktury informacji przestrzennej, w tym zdolności do

przygotowania metadanych, harmonizacji zasobów danych, zdolności do technicznych czynności związanych z włączeniem do krajowej infrastruktury informacji przestrzennej.

W zakresie projektowanej ustawy należy rozróżnić dwa rodzaje kosztów.

1. Koszty tworzenia i utrzymania infrastruktury informacji przestrzennej na podstawie istniejących danych i usług związanych z tymi danymi, obejmujących:
 - tworzenie metadanych dla danych przestrzennych oraz ich utrzymanie w aktualności,
 - harmonizację rejestrów i danych przestrzennych zgodnie z przepisami wykonawczymi do projektu ustawy
 - utworzenie i eksploatacja geoportalu infrastruktury lub włączenie do istniejących infrastruktur,
 - szkolenia i bieżące podnoszenie wiedzy oraz zdobywanie doświadczenia,
 - koordynację i monitorowanie budowy infrastruktury.
2. Koszty pozyskiwania nowych zbiorów danych obejmujące odpowiednią modernizację istniejących zasobów.

Z wdrożeniem projektowanej ustawy są związane tylko koszty wyszczególnione w punkcie 1. Koszty określone w punkcie 2 będą sukcesywnie uwzględniane w budżetach poszczególnych organów administracji zgodnie z potrzebami i obecnymi zasadami.

Należy podkreślić, że w trakcie tworzenia wymienionych w punkcie 1 metadanych nastąpi powszechne, jednolite i szczegółowe opisanie i zarejestrowanie istniejących w Polsce zasobów danych przestrzennych objętych kompetencjami różnych organów i instytucji rządowych i samorządowych. Pozwoli to na ocenę wartości użytkowej tych zasobów, pod względem ich jakości, aktualności oraz dostosowania do rosnących potrzeb w zakresie zrównoważonego rozwoju kraju, społeczeństwa informacyjnego oraz gospodarki opartej na wiedzy. Uzyskane wyniki umożliwią pełne oszacowanie kosztów wymienionych w punkcie 2. Największych nakładów będą wymagały prace w dziedzinie katastru nieruchomości (ok. 600 mln zł) oraz bazy danych topograficznych (ok. 300 mln zł) Zgodnie z art. 4 pkt 4 dyrektywy INSPIRE projekt ustawy jako transpozycja tej dyrektywy nie obejmuje pozyskiwania nowych danych przestrzennych, a związane z tym nakłady nie są objęte przedstawionymi poniżej oszacowaniami skutków finansowych.

Według źródeł europejskich (między innymi Centrum Badawcze Komisji Europejskiej – European Commission Joint Research Center), koszty wymienione w punkcie 1 w Polsce mogą wynosić od 10 mln do 60 mln EURO rocznie, w okresie 10-letnim (uzależnione to jest od bieżącego stopnia przygotowania poszczególnych jednostek uczestniczących w infrastrukturze informacji przestrzennej), natomiast korzyści – według tych samych źródeł – mogą sięgnąć nawet 500 mln EURO. Korzyści rozumiane w tym przypadku jako oszczędności finansowe dotyczyć będą przede wszystkim ograniczenia wielokrotnego zbierania tych samych danych referencyjnych, budowy i utrzymania powielających się funkcjonalnie systemów informatycznych, efektywnego monitorowania środowiska, realizacji polityki z zakresu ochrony środowiska, ochrony obywateli, zarządzania kryzysowego, realizacji projektów trans-europejskich.

Do kosztów projektu ustawy należy również koszt działalności Rady Infrastruktury Informacji Przestrzennej. Szacunkowy koszt wynagrodzenia członków Rady planuje się w skali roku na kwotę 5 000 zł (czterej członkowie Rady, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 10 w kwocie 300 zł za posiedzenie, odpowiadającej zwrotowi kosztów podróży i ewentualnego noclegu za 4 posiedzenia w roku, pozostali członkowie w ramach obowiązków służbowych).

Tabela 1. Ogólny szacunkowy koszt wdrożenia ustawy

Zadania	Koszty w zł w okresie 10 lat	2009	2010	2011 – 2013	2014 – 2019
tworzenie metadanych dla danych przestrzennych oraz utrzymanie ich w bieżącej aktualności	150 mln	10 mln	40 mln	90 mln	10 mln
harmonizację rejestrów i danych przestrzennych zgodnie z przepisami wykonawczymi do projektu ustawy	250 mln	15 mln	40 mln	105 mln	90 mln
utworzenie i eksploatacja geoportalu infrastruktury lub włączenie do istniejących infrastruktur, w tym utworzenie usług sieciowych zgodnie z art. 9.1	180 mln	17 mln	42 mln	77 mln	44 mln

szkolenia i bieżące podnoszenie wiedzy oraz zdobywanie doświadczenia	20 mln	3 mln	3 mln	8 mln	6 mln
koordynację i monitorowanie budowy infrastruktury	50 mln	5 mln	10 mln	20 mln	15 mln
Całkowite koszty w okresie 10 lat	650 mln	50 mln	135 mln	300 mln	165 mln

Oszacowane koszty budowy infrastruktury informacji przestrzennej (650 mln zł w okresie 10 lat), dotyczą wszystkich 34 tematów danych przestrzennych ujętych w dyrektywie nr 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) i tym samym w opiniowanym projekcie ustawy, które przypisane są do dwunastu organów wiodących. Jako organ wiodący rozumie się ministra lub centralny organ administracji rządowej, który koordynuje prace i zapewnia realizację ustawy w zakresie określonego tematu danych przestrzennych, pozostające w jego ustawowych kompetencjach.

Koszty zadań realizowanych w 2009 r. w wysokości 50 mln zł, będą pokryte w całości z posiadanych środków budżetowych, środków z projektów współfinansowanych przez UE (Geoportal2 oraz Kapitał Ludzki), ze środków centralnego funduszu gospodarki zasobem geodezyjnym i kartograficznym, a także innych środków będących w dyspozycji odpowiednich jednostek organizacyjnych, w tym z Regionalnych Programów Operacyjnych 2007 – 2013 (np. woj. mazowieckie, łódzkie) środki z Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego itp.

W latach 2010 oraz 2011 – 2013 zadania związane z wdrożeniem dyrektywy INSPIRE, których koszty szacuje się na poziomie 435 mln zł, będą realizowane w głównej mierze w ramach następujących projektów, włączonych do programów unijnych, mających na celu informatyzację rejestrów publicznych i dostarczenie usług administracji publicznej świadczonych drogą elektroniczną w ramach programu informatyzacji państwa oraz harmonizację rejestrów i danych przestrzennych:

- Geoportal2 z 7 osi Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka,
- Edukacyjne wsparcie wdrożenia dyrektywy INSPIRE – program Kapitał Ludzki,

- TERYT2 – państwowy rejestr granic i powierzchni jednostek podziałów terytorialnych kraju z 7 osi Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka,
- Georeferencyjna Baza Danych Obiektów Topograficznych (GBDOT) wraz z krajowym systemem zarządzania z 7 osi Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka,
- Informatyczny System Osłony Kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami (ISOK) złożony wspólnie z GUGiK przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej z 7 osi Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka.

W ww. projektach na działania związane z wdrożeniem dyrektywy INSPIRE przeznaczono łącznie kwotę około 310 mln zł.

Okres trwania projektów wymienionych powyżej oraz innych, służących informatyzacji państwa, z bieżącej perspektywy programowania, to lata 2009 – 2012. Należy zatem założyć, że koszty związane z technicznym wdrożeniem (usługi i inwestycje) ustawy w tych latach zostaną pokryte w całości ze środków unijnych, bieżących środków oraz środków funduszy celowych, a więc kwota 125 mln zł, stanowiąca różnicę między kwotą 435 mln a kwotą 310 mln zł, obciąży ewentualnie budżet państwa dopiero w 2013 r. Zabezpieczenie na środki będzie następowało przez zgłoszenie zapotrzebowania do budżetu państwa i będzie stanowić jedynie ewentualne niezbędne uzupełnienie środków pozabudżetowych.

W kolejnych latach 2014 – 2019 (6 lat) koszty wdrożenia dyrektywy INSPIRE zostały oszacowane na poziomie 165 mln złotych. W okresie tym planuje się kontynuowanie działań polegających na pozyskaniu środków unijnych (w kolejnej perspektywie programowania) na realizację zadań, wynikających z dyrektywy, dotyczących obszarów tematycznych przypadających na ten okres (7 lat od wejścia w życie przepisów wykonawczych Unii Europejskiej). Zakłada się również częściowe pokrycie kosztów przewidzianych na te lata z przychodów funkcjonującej już infrastruktury.

W związku z wejściem w życie projektowanych przepisów, na Główny Urząd Geodezji i Kartografii zostaną nałożone nowe zadania w kontekście zapisów w dyrektywie nr 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE). Z tego

względu zajdzie potrzeba dostosowania do tych nowych zadań struktury organizacyjnej Urzędu oraz sukcesywne zwiększenie liczby zatrudnionych w nim osób.

Główny Urząd Geodezji i Kartografii odpowiedzialny jest za wdrożenie 15 tematów danych przestrzennych i związane z tym rejestry publiczne, ponadto wypełnia zadania wynikające między innymi z art. 13 oraz art. 19 projektu ustawy: monitorowanie i sprawozdawczość dla rządu RP oraz UE, koordynacja i stymulowanie budowy i eksploatacji infrastruktury w skali kraju, a także współtworzenie i opiniowanie aktów prawnych i wytycznych technicznych UE. Wśród zadań wymagających dodatkowego wsparcia kadrowego zostały uwzględnione również zadania realizowane na podstawie obowiązujących przepisów, które z uwagi na projektowane przepisy ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej ulegną rozszerzeniu z uwagi na referencyjny w infrastrukturze charakter rejestrów publicznych prowadzonych i nadzorowanych przez GUGiK, a także zakres i sposób ich wykorzystania.

Do zrealizowania nowych zadań wynikających z projektu ustawy (wykonania obowiązków wynikających z dyrektywy INSPIRE) niezbędne będą, począwszy od 2011 r., dodatkowe środki na pokrycie kosztów osobowych. Potrzeby w tym zakresie będą wzrastały sukcesywnie w latach 2011 - 2013 w miarę intensyfikacji działań i postępu w budowie infrastruktury. Szacuje się, że w 2013 r. na pokrycie kosztów dodatkowego zatrudnienia, niezbędnego do realizacji zadań wynikających z projektu ustawy, niezbędne będą środki finansowe w wysokości 5,5 mln zł. Zapotrzebowanie na środki budżetu państwa będą zgłaszane corocznie do projektu ustawy budżetowej w dostosowaniu do planów rzeczowo-finansowych, działań wdrożeniowych i planu pracy Urzędu w zakresie czynności administracyjnych niezbędnych do obsługi wdrożenia dyrektywy.

Tabela 2 prezentuje zagregowane w poszczególnych latach, szacunkowe koszty, które przewiduje się do poniesienia z budżetu państwa jako nowe/dodatkowe środki. Zakłada się jednak, iż w latach 2013 – 2019 priorytety nowej perspektywy programowania pozwolą na kontynuowanie finansowania wdrożenia dyrektywy w znacznej części ze środków unijnych. W takim przypadku podane poniżej kwoty przewidziane do poniesienia z budżetu państwa ulegną stosownemu pomniejszeniu.

Tabela 2. Szacowane obciążenie budżetu państwa w kolejnych latach począwszy od 2010 r.

Zadania/koszty w mln zł	2010	2011 – 2013	2014 – 2019
Zadania wdrożeniowe	0.0	125	165

Nakłady poszczególnych instytucji zaangażowanych w tworzenie infrastruktury informacji przestrzennej

Wielkość nakładów poszczególnych instytucji na wdrożenie ustawy uzależniona jest od obecnego stopnia zaawansowania informatyzacji zasobów. Organy wiodące, zgodnie z przepisami ustawy, współdziałają w procesie budowy i eksploatacji infrastruktury informacji przestrzennej. Po zgłoszeniu zbiorów danych przestrzennych do infrastruktury w trybie przewidzianym projektem ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej będzie możliwe zawarcie porozumień partnerskich pomiędzy organami administracji dotyczących wspólnej realizacji zadań w ramach projektów technicznych, między innymi, tych o których mowa powyżej, służących wdrażaniu infrastruktury. Koszty poszczególnych instytucji zostały oszacowane i uwzględnione w ogólnych kosztach wdrożenia infrastruktury informacji przestrzennej w tabeli 2. Należy zaznaczyć, że resortami najbardziej zaangażowanymi w tworzenie infrastruktury informacji przestrzennej w Polsce, a zatem ponoszącymi największe wydatki, będą: minister właściwy ds. administracji publicznej oraz minister właściwy ds. środowiska.

Korzyści związane z utworzeniem Infrastruktury Informacji Przestrzennej

Przewidywane korzyści związane z utworzeniem Infrastruktury Informacji Przestrzennej to:

- poprawa efektywności wykonywania zadań, w szczególności w zakresie planowania przestrzennego, planowania gospodarczego, realizacji inwestycji budowlanych, badań i analiz statystycznych, zarządzania kryzysowego; infrastruktura umożliwi szybki dostęp do danych, pozwoli także na analizę wielu zestawów danych

dając możliwość znalezienia najlepszego rozwiązania oraz stworzenia strategii alternatywnych bez konieczności używania drogich pakietów narzędziowych GIS,

- eliminowanie zjawiska gromadzenia tych samych danych przez różne organy administracji,
- zmniejszenie nakładów na ochronę środowiska oraz implementację prawa wspólnotowego w obszarze ochrony środowiska (environmental acquis),
- zmniejszenie kosztów działalności i utrzymania administracji publicznej przez zwiększenie wydajności pracy związanej m.in. z automatyzacją procesów analizowania i wizualizacji danych przestrzennych, w tym również prowadzenia i utrzymania przez administrację baz danych przestrzennych,
- promowanie współpracy i efektywnego komunikowania się pracowników,
- budowanie zasobu wiedzy,
- przejrzystość procesów podejmowania decyzji odnośnie do środowiska.

Należy również dodać, że integracja organizacyjna ułatwi przepływ informacji pomiędzy różnymi organami administracji.

3.2. Rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczości, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projekt ustawy przyczyni się do znacznego podniesienia konkurencyjności gospodarki i przedsiębiorczości. Infrastruktura informacji przestrzennej, jaka zostanie zbudowana na podstawie jej przepisów ułatwi przedsiębiorcom i inwestorom dostęp do kompleksowej i zintegrowanej informacji przestrzennej o sposobie zagospodarowania i przeznaczeniu terenu oraz o walorach gospodarczych i przyrodniczych poszczególnych jednostek terytorialnych kraju. Będzie więc ona potężnym narzędziem promocji kraju, jego regionów, powiatów i gmin.

Proces wdrażania postanowień ustawy, w kontekście obowiązku dostosowania się do standardów technicznych, ustalanych przez organy Unii Europejskiej, opartych na doświadczeniach państw Europy Zachodniej, przyczyni się do rozwoju polskich przedsiębiorstw w branży technologii informatycznych i telekomunikacyjnych oraz geodezji i kartografii. Przyczyni się także do zwiększenia liczby miejsc pracy.

Ustawa będzie także katalizatorem procesu informatyzacji państwa, upowszechniania dostępu do Internetu oraz rozwoju i standaryzacji usług administracyjnych świadczonych drogą elektroniczną.

3.3. Rozwój regionalny

Projekt ustawy może również wpłynąć stymulująco na rozwój regionalny przez tworzenie miejsc pracy związanych z budową infrastruktury, albowiem jeden z priorytetów INSPIRE zakłada zarządzanie i administrowanie danymi przestrzennymi w miejscu ich gromadzenia, czyli we wszystkich regionach kraju.

Modernizacja narzędzia do prowadzenia profesjonalnych analiz, planowania rozwoju, monitorowania zjawisk społeczno-demograficznych, gospodarczych, urbanistycznych itp., które będzie mogło być powszechnie wykorzystywane przyczyni się do kształtowania zrównoważonego rozwoju.

Z definicji (punkty 1 – 3 preambuły dyrektywy INSPIRE) projekt ustawy będzie miał pozytywny wpływ na środowisko, ułatwiając wszystkim zainteresowanym szybki i bezpłatny dostęp do danych niezbędnych we wszystkich działaniach mających bezpośredni i pośredni wpływ na środowisko.